

[Schmidt.]

Moratorium for en Del af Landbrugsgælden og Henstand med flere Terminsydelser for deres øvrige Pantegæld. For Statsministeren Korst.“

Det vilde virkelig betyde, at der blev givet Nordslesvig det, jeg før har nævnt som det, der allerførst var paakrævet, et Pusterum for under Sindenes Ligevægt at faa Orden i Sagerne, og Regeringen vilde samtidig faa Tid til at ordne Forholdene, som den kan og vil. Hvorfor er Statsministeren tilsyneladende kommet helt bort fra slige Tanker? Sandelig ikke, fordi Forholdene har forbedret sig siden den Tid — nu, da man vil gøre Alvor af Tvangsauktioner over mange Hundrede Hjem, og da Danmarks Hovedmarked England konsekvent næsten fra Maaned til Maaned formindsker sit Indkøb af danske Landbrugsprodukter.

En dansk Dommer i Nordslesvig har forleden sagt, at vi nærmede os det Tidspunkt, da vi maatte træffe Afgørelse om, hvad der skal gaa først, Erhvervenes eller Kapitalens Interesser. Manden har Ret, og det er Erhvervenes Interesse, der maa gaa først.

Jeg hævder, som jeg altid har gjort, at det vil være umuligt at hjælpe Nordslesvig paa en effektiv Maade uden at skrive Gælden ned, fordi den staar i et absolut Misforhold til de virkelige Værdier. Jeg ved godt, at det betyder en meget gennemgribende Aktion, og jeg ved selvfølgelig ogsaa, at en følelig Rentesænkning kan hjælpe meget, men jeg er overbevist om, at uden gennemgribende Forholdsregler kan her ikke hjælpes. Hvad der hidtil er sket, er, om der staar nok saa megen god Vilje bagved, paa ingen Maade en Sanering til Bunds. Man har stadig lappet, naar der viste sig Vanskeligheder, og derfor maatte man altid igen lappe. En af de værste Lapper, saa højt den end ofte er blevet prist, er Akkordloven, der vel hjalp mange, men paa Bekostning af andre. Man kommer ikke uden om det Spørgsmaal, om man er villig til paa afgørende Maade at hjælpe. Jeg mener, at Nordslesvig ikke kan og vil slaa sig til Ro med Statsministerens Erklæring, og at det maa have Lejlighed til i Udvalget at sige sin Mening.

Ordføreren for Forslagsstillerne (A. Svensson): De forskellige Ordførere har jo nu tilkendegivet, hvad de mener om det af os foreslaaede sønderjyske Udvalg, og det kan da være rimeligt først at knytte nogle Bemærkninger til de faldne Udtalelser.

Det ærede Medlem Hr. P. Mortensen fandt naturligvis, at hvad den højtærede Statsminister havde sagt, var saare godt alt sammen. Det ærede Medlem var endogsaa saa optimistisk, at han mente, at Statsministerens Tale vilde vække megen Glæde i de sønderjyske Landsdele. Det er det ærede Medlem vist saa temmelig alene om at tro, for saa vidt angaar selve den sønderjyske Befolkning. At Venstrebladene i Nordslesvig har lagt en vis Tilfredsstillelse for Dagen, er jo en Ting for sig, men Venstres Holdning skal jeg komme tilbage til senere. Paa et enkelt Punkt var det ærede Medlem Hr. P. Mortensen dog meget ubehagelig berørt af den højtærede Ministers Indlæg, og det var, da Statsministeren forkyndte, at det ogsaa med Hensyn til Arbejdsløsheden saa helt godt ud i de sønderjyske Landsdele. Det ærede Medlem kunde næsten ikke tro, at det var rigtigt! Til Gengæld fulgte det ærede Medlem skarpt i Statsministerens Kølvand, da det gjaldt om at paavise, at de sønderjyske Bønder for en stor Del selv var Skyld i deres økonomiske Vanskeligheder. Det ærede Medlem gentog ganske vist ikke det af Statsministeren lancerede Stikord om „Spekulation“. Derimod fremlagde det ærede Medlem en Statistik, hvoraf det fremgik, at der havde fundet forholdsvis mange Ejendomshandler Sted i Nordslesvig efter Genforeningen, og det ærede Medlem var af den Anskuelse, at disse Ejendomshandler havde bidraget meget til at forøge den alt for store Gældsbyrde. Hvis det ærede Medlem vil mindes de mange faldne fra Verdenskrigen, saa vil han her finde en væsentlig Grund til de paagældende Ejendomshandler. Det siger sig selv, at naar der var ca. 6 000 faldne fra Nordslesvig, af hvilke langt de fleste var fra Landet, saa kom der ogsaa mange Steder til at mangle Sønner til at overtage Gaardene, saaledes at de maatte sælges ud af Familierne.

Det ærede Medlem Hr. Chr. Ernst Christensen havde — det indrømmer jeg gerne — en noget vanskelig Stilling. Han skulde paa den ene Side — det kunde man læse i Venstrepressen allerede i Lørdags Eftermiddags, altsaa for 3 Dage siden — forholde sig afvisende over for det konservative Forslag, og han skulde paa den anden Side holde paa en sønderjysk Sanering, som det ærede Medlem lige saa godt som jeg ved er paatrængende nødvendig. Jeg kunde selvfølgelig ogsaa læse i Venstrepressen i Lørdags det ærede Medlems Begrundelse for Afvisningen af vort Forslag. Et Udvalg vilde kun trække Sagen i Lang-